

Breskens Dictee 2015 (aanvangers) Auteur: Rein Leentfaar

Zijn eerste zeereis

Jan de Hartog zou hem een scheepsjongetje genoemd hebben: zwabber- en bramzeilsgast op een botter. Al drie weken lang lag hij ervan wakker: zijn eerste reis, zijn maidentrip. Hij zuchtte en steunde bij zijn gedachteassociatie aan het moment suprême: embarkeren – of heette dat debarkeren? – op ooms vissersschip.

Hij was van goeden huize en goed voorbereid; hij had immers een nautische opleiding gehad op de zeevaartschool. Daar leer je touwklimmen en touw knopen, alsmede doe je daar ervaring op met de radar en automatischebesturingssystemen. Je leert er zon schieten, wat halvemaan en eerste kwartier is, en dat Ra de Oud-Egyptische zonnegod is.

Afijn, enfin, de uitvaart van het schip vindt plaats en Kees' adrenaline spuit door zijn aderen, zijn venen of venae. Moeders had hem nog wat foerage meegegeven, maar kende de noodzaak daarvoor niet. Staande aan de reling zwaait hij de thuisblijvenden van de goegemeente uitbundig toe.

Er werd heel wat afgevist. Ze zijn zelfs de evenaar, de equator, over geweest. Daar beleefde hij het neptunusfeest, een zeker zeemansritueel. En hij heeft ook de Slang gezien, een sterrenbeeld. Ze hebben piranha's en schubvissen opgevist, maar die werden weer overboord gezet. Weer thuisgekomen, kon Kees terugkijken op een crimineel mooie eerste zeereis!